Р Е Ш Е Н И Е
№ 42431

гр. София, 30.10.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, **Трето отделение 66 състав,** в публично заседание на 20.10.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Теодора Василева

при участието на секретаря Ася Лекова, като разгледа дело номер **10206** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), във връзка с чл. 172, ал. 5 от Закона за движението по пътищата (ЗДвП).

Образувано е по жалба на Й. М. А., ЕГН: [ЕГН], с адрес в [населено място], срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № GPAM-2688105 от 07.07.2026 г., издадена от младши автоконтрольор в Районно управление К. към Областна дирекция на Министерството на вътрешните работи – С., с която на основание чл. 171, т. 1, б. з), гг) от ЗДвП е приложена принудителна административна мярка – временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от шест месеца.

Жалбоподателят оспорва заповедта като незаконосъобразна и иска нейната отмяна. В представеното на 14.10.2026 г. допълнение към жалбата чрез адв. К. Г. Х. се излагат доводи за некомпетентност на издателя, неспазване на установената форма, съществени нарушения на административнопроизводствените правила, противоречие с материалния закон и несъответствие с неговата цел. Поддържа се, че не са представени доказателства за изпълнение на процедурата по уведомяване от Гаранционния фонд и за законосъобразно служебно прекратяване на регистрацията. Оспорва се пълнотата на фактическото описание в АУАН и заповедта. Твърди се, че жалбоподателят не е бил изслушан и не му е била предоставена възможност да участва в изясняването на относимите обстоятелства. Излага се, че жалбоподателят не е собственик на автомобила и не е отговорен за сключването на задължителната застраховка „Гражданска отговорност“. Поддържа се, че още в деня на проверката е сключена такава застраховка, поради което причината за прекратяването на регистрацията е отстранена, а ограничаването на правото

му да управлява МПС не постига превантивна или преустановителна цел и е несъразмерно. Претендират се сторените разноски, включително възнаграждение за един адвокат.
Ответникът – младши автоконтрольор в Районно управление К. към ОДМВР – С., не се явява и не се представлява в откритото съдебно заседание. С изпращането на административната преписка е направено възражение за прекомерност на претендираното адвокатско възнаграждение, като се сочи, че делото не се отличава с прекомерна правна или фактическа сложност.
Софийска градска прокуратура, редовно уведомена, не изпраща представител и не изразява становище.
Административен съд – София-град, III отделение, 66 състав, при извършената проверка по чл. 168, ал. 1 от АПК, намира за установено от фактическа страна следното:
На 07.07.2026 г. около 02:33 ч. в [населено място], по път II-81, [улица], с посока на движение от [населено място] към [населено място], жалбоподателят е управлявал лек автомобил „ег. [рег.номер на МПС] , собственост на М. В. А.. При извършената полицейска проверка срещу дом № 15 е установено, че автомобилът няма валидна задължителна застраховка „Гражданска отговорност“ и е със служебно прекратена регистрация.
За установеното е съставен Акт за установяване на административно нарушение серия GA № 5194652 от 07.07.2026 г. за нарушение на чл. 140, ал. 1, предл. първо от ЗДвП. В приложената докладна записка е отразено, че при проверка чрез РСОД е установено служебно прекратяване на регистрацията от 23.06.2026 г. по чл. 143, ал. 10 от ЗДвП при уведомление от Гаранционния фонд.
На същата дата е издадена и оспорената Заповед № GPAM-2688105. В нея са възпроизведени констатациите за управление на автомобила без валидна застраховка и с прекратена регистрация. На основание чл. 171, т. 1, б. з), гг) от ЗДвП е разпоредено временно отнемане на СУМПС до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от шест месеца. Заповедта е връчена на жалбоподателя на 07.07.2026 г.
По административната преписка е приложена застрахователна полица № BG/22/126002351762 на ЗК „Лев Инс“ АД за процесния автомобил, сключена на 07.07.2026 г., с начало на застрахователното покритие от 14:10 ч. на същата дата и краен срок до 23:59 ч. на 06.07.2027 г. Като застраховащ е посочен М. В. А..
С допълнението към жалбата са представени документи за заплащане на първата и втората вноска по тази полица, съответно на 07.07.2026 г. и на 07.10.2026 г.
При така установената фактическа обстановка настоящият състав намира от правна страна следното:
Жалбата е допустима – подадена от надлежна страна – адресат на обжалвания акт, имаща право и интерес от оспорването, в срока по чл. 149, ал. 1 от АПК във връзка с чл. 172, ал. 5 от ЗДвП, срещу подлежащ на съдебен контрол акт.
Разгледана по същество, жалбата е основателна.
Съгласно чл. 172, ал. 1 от ЗДвП принудителните административни мерки, сред които и процесната, се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица.
По делото е представена Заповед № 8121з-1632 от 02.12.2021 г. на министъра на вътрешните работи за определяне на службите за контрол по ЗДвП, сред които са областните дирекции на МВР в рамките на обслужваната територия. Със Заповед № 517з-613 от 17.02.2026 г. на директора на ОДМВР – С. са оправомощени длъжностните лица, които могат да прилагат принудителни административни мерки по чл. 171 от ЗДвП, включително младшите автоконтрольори в районните управления при дирекцията.
От представените документи за служебното положение на И. А. П., включително Заповед №

517з-954 от 18.02.2022 г., акта за встъпване в длъжност и документите за заеманата длъжност и нейните функции, се установява, че същият заема длъжността младши автоконтрольор I степен в група „Охранителна полиция“ към РУ К. при ОДМВР – С.. Длъжността му попада в обхвата на оправомощаването по Заповед № 517з-613 от 17.02.2026 г. Поради това оспорената заповед е издадена от материално, териториално и персонално компетентен орган, а възражението на жалбоподателя в тази насока е неоснователно.

Заповедта е издадена в писмена форма и съдържа данни за издателя и адресата, индивидуализация на автомобила, описание на установеното при проверката и разпоредената мярка. Неоснователно е възражението, че липсва каквото и да е фактическо описание. Посочени са конкретният автомобил, мястото на проверката и обстоятелството, че той е управляван без валидна застраховка и с прекратена регистрация. Същевременно наличието на тези реквизити не освобождава органа от задължението да обоснове необходимостта от административната принуда спрямо конкретния адресат и преследваната законова цел.

В чл. 171, т. 1, б. з) от ЗДвП е предвидено временно отнемане на СУМПС на водач, извън случаите по букви а)–ж), който при управление на МПС е извършил нарушение по този закон, за което е предвидено наказание лишаване от право да управлява МПС – до решаване на въпроса за отговорността му. За нарушенията по чл. 175, ал. 2 и ал. 3 от ЗДвП съгласно б. гг) срокът е не повече от шест месеца.

Управлението на МПС, което не е регистрирано по надлежния ред, е уредено в чл. 175, ал. 3 от ЗДвП. Именно към тази хипотеза е относимо описаното в АУАН и заповедта поведение. В диспозитива на заповедта обаче е посочена ал. 2. Доколкото и двете алинеи са включени в чл. 171, т. 1, б. з), гг) от ЗДвП, а фактическото описание сочи управление на автомобил с прекратена регистрация, това несъответствие следва да се прецени в съвкупност с останалото съдържание на акта, а не изолирано. То не отстранява необходимостта да бъдат доказани конкретните предпоставки за прилагането на мярката и нейното съответствие с целта на закона.

Принудителните административни мерки по чл. 171 от ЗДвП имат превантивен и преустановителен характер. Те не са наказание за вече извършено нарушение. Поради това установяването на нарушение, за което законът предвижда лишаване от право да се управлява МПС, не изключва проверката дали конкретната административна принуда ограничава правата на адресата само в необходимата за защитата на обществения интерес степен.

В разглеждания случай служебното прекратяване на регистрацията е свързано с липса на задължителна застраховка „Гражданска отговорност“. По делото е доказано, че такава застраховка е сключена още в деня на проверката и издаването на заповедта, с начало на покритието в 14:10 ч. Представени са и доказателства за плащане на първата и втората вноска. Следователно липсата на застрахователно покритие е преодоляна в рамките на същия ден, а покритието е поддържано и впоследствие.

В заповедта не е посочен час на издаване. Само по себе си това не е нарушение на задължителен реквизит. При установеното сключване на застраховката на същата дата обаче времевата последователност има значение за преценката на необходимостта от принудата.

Съществено е, че още в деня на проверката е отстранена липсата на застраховка, послужила като причина за служебното прекратяване, а в заповедта не са изложени индивидуални съображения защо ограничаването на правоспособността на водача е необходимо за предотвратяване на конкретна опасност. Актът се позовава на констатациите за вече осъщественото управление, без да свързва наложената принуда с конкретна превантивна необходимост спрямо жалбоподателя.

При преценката следва да се съобрази и чл. 142, ал. 2 от АПК. Сключването на застраховката и

плащането на вноските не заличават с обратна сила установеното при проверката поведение и не разрешават въпроса за отговорността на водача. Те обаче са относими към целта на приложената мярка и към необходимостта от продължаващо ограничаване на правото да се управлява МПС. Не може административната принуда да бъде преценявана единствено чрез вече извършеното нарушение, без да се отчете, че неговата конкретна причина е отстранена непосредствено след установяването му.
Това разбиране е застъпено и в Решение № 16500 от 29.04.2026 г. по адм. дело № 2280/2026 г. на Административен съд – София-град, III отделение, 66 състав, постановено при заповед и застраховка от една дата и водач, който не е собственик на автомобила. Относими към настоящия спор са съображенията за самостоятелната преценка на превантивната необходимост и за значението на отстраняването на причината за прекратената регистрация в деня на проверката.
Наред с това жалбоподателят не е собственик на управлявания автомобил. Собственик е М. В. А., който е посочен и като застраховащ по представената полица. Това обстоятелство не освобождава водача от задълженията му по ЗДвП, нито изключва по принцип прилагането на мярка спрямо него. То обаче е относимо към индивидуалната преценка дали ограничаването на неговата правоспособност е необходимо и съразмерно при конкретните факти. След като собственикът е сключил застраховката още същия ден, липсата на застрахователно покритие не може сама по себе си да обосновава продължаващото отнемане на СУМПС на несобственика без допълнителни конкретни съображения за опасност от ново нарушение.
В този смисъл и съобразно мотивите на посоченото решение на 66 състав, доводите за незнание следва да се разглеждат в общия контекст на случая, а не като автоматично основание за отпадане на административната принуда. Преценката за съразмерност не може да бъде заменена нито с презумпция за виновност, нито само с констатацията, че жалбоподателят е управлявал чужд автомобил. Решаваща е съвкупността от установените обстоятелства и липсата на обоснована превантивна необходимост след незабавното сключване на застраховката.
Възраженията относно уведомяването на собственика от Гаранционния фонд и приложението на Тълкувателно постановление № 2 от 05.04.2023 г. не променят този извод. В настоящото производство не се разрешава въпросът за административнонаказателната или наказателната отговорност на водача. В случая според съда определящо е несъответствието на конкретната принуда с нейната цел, преценено с оглед доказаните факти, а не предположение за изхода на друго производство.
По същите съображения липсата на изслушване не се приема изолирано като достатъчно основание за отмяна.
При установеното отстраняване на липсата на застрахователно покритие още на 07.07.2026 г. и при липсата на конкретни мотиви за необходимост от продължаващо ограничаване на правото на жалбоподателя да управлява МПС, приложената принуда надхвърля необходимото за постигане на законовата цел. Това е в противоречие с чл. 6, ал. 2 от АПК. Обстоятелството, че мярката е с предвиден в закона максимален срок, не замества преценката за съразмерност в конкретния случай.
С оглед изложеното оспорената заповед е издадена без необходимата индивидуална мотивировка за приложената административна принуда и в несъответствие с целта на закона, поради което следва да бъде отменена на основанията по чл. 146, т. 3 и т. 5 от АПК.
При този изход на спора и на основание чл. 143, ал. 1 от АПК на жалбоподателя се дължат своевременно поисканите и доказани разноски в общ размер на 605,11 евро - 5,11 евро за държавна такса и 600 евро за адвокатско възнаграждение. Възражението за прекомерност е неоснователно. При преценката по чл. 78, ал. 5 от ГПК, във връзка с чл. 144 от АПК, съдът

съобразява обема на изготвеното допълнение към жалбата, изложените доводи по компетентността, административната процедура, материалноправните предпоставки и целта на мярката, както и обоснованото искане за спиране на предварителното изпълнение. Липсата на особена фактическа или правна сложност сама по себе си не налага намаляване до определена тарифна стойност.
Предвид изложеното и на основание чл. 172, ал. 2, предл. второ от АПК, Административен съд – София-град, III отделение, 66 състав,

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № GPAM-2688105 от 07.07.2026 г., издадена от младши автоконтрольор в Районно управление К. към Областна дирекция на Министерството на вътрешните работи – С..
ОСЪЖДА Областна дирекция на Министерството на вътрешните работи – С. да заплати на Й. М. А., ЕГН: [ЕГН], сумата от 605,11 евро (шестстотин и пет евро и единадесет евроцента), представляваща сторени по делото разноси.
Решението е окончателно и не подлежи на обжалване съгласно чл. 172, ал. 5, изр. второ от ЗДвП.

СЪДИЯ: